

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jitky Válkové a soudců JUDr. Ivety Hendrychové a Mgr. Marcela Klimši ve věci

žalobkyně: **T. N. B.**, narozená dne „X“
státní příslušník Vietnamské socialistické republiky
bytem „X“
zastoupená advokátem Mgr. Vratislavem Polkou
sídlem Vinohradská 1233/22, 120 00 Praha 2 - Vinohrady

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4 - Nusle

o žalobě proti rozhodnutí žalované č. j. MV-103282-4/SO-2022 ze dne 12. července 2022,

takto:

- I. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců č. j. MV-103282-4/SO-2022 ze dne 12. července 2022 **se zrušuje** a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 14 466,50 Kč k rukám Mgr. Vratislava Polky, advokáta, do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobou se žalobkyně domáhá zrušení rozhodnutí žalované č. j. MV-103282-4/SO-2022 ze dne 12. července 2022, jímž bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, oddělení pobytového a správního řízení Ústecký kraj, č. j. OAM-41072-7/DP-2021 ze dne 9. 3. 2022, kterým bylo podle § 66 odst. 1 písm. c) zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu, zastaveno správní řízení ve věci Shodu s prvopisem potvrzuje Z. V.

žádosti účastnice řízení o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem společného soužití rodiny na území, neboť účastnice řízení v určené lhůtě neodstranila podstatné vady žádosti, které brání pokračování v řízení.

2. Žalobkyně uvádí, že rozhodnutí žalované odporuje požadavkům obsaženým v § 68 odst. 3 správního řádu, definujícím požadavky na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů a zároveň je v rozporu s požadavky na činnost odvolacího orgánu, zejména tedy § 89 odst. 2 správního řádu. Namítá, že žalovaná rovněž opomenula zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a dále i porušení § 2 odst. 3, 4 správního řádu.
3. Žalobkyně má za to, že v daném případě nebyly naplněny důvody pro zastavení řízení dle § 66 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., a současně je rozhodnutí nepřiměřené okolnostem případu, a dopady rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobkyně převažují nad veřejným zájmem na zastavení řízení. Pokud bylo zastaveno řízení pro nedoložení originálu cestovního dokladu (jež byl správnímu orgánu doložen v kopii), žalovaná nepřihlédla ke skutečnosti, že originál cestovního dokladu byl žalobkyní k žádosti doložen spolu s odvoláním, přičemž trvání na zastavení řízení z takto formalistického důvodu není zjevně v nejlepším zájmu, jak jí, tak celé její rodiny, a to včetně nezletilých dětí.
4. Žalobkyně připustila, že pochybila, když nedopatřením (chybou jejího zmocněnce) nebyl doložen originál jejího cestovního dokladu, avšak domnívá se, že důsledky tohoto jsou nepřiměřené závažnosti tohoto pochybení. Předmětný nedostatek nemá podle ní být objektivní překážkou, pro kterou není možné pokračovat v řízení a meritorně o žádosti rozhodnout. Připomněla, že jde o cestovní doklad platný od 24. 10. 2018 do 24. 10. 2028, tedy cestovní doklad, který již v minulosti správnímu orgánu opakovaně předkládala, například k předchozí pobytové žádosti.
5. Dále má žalobkyně za to, že výzva k odstranění vad žádosti doručována rovněž i její manžel, který je nepochybně účastníkem řízení. Uvádí, že v daném případě jde o prodloužení stávajícího pobytu za účelem sloučení rodiny, kdy žalobkyně na území žije se svým manželem (na území podniká) a jejich dětmi, mají zde vytvořeno komplexní zázemí a zastavení řízení bude znamenat přinejmenším přechodné (nikoli krátké) rozdělení rodiny se všemi negativními důsledky pro chod rodiny a zdravý vývoj dětí, a proto je třeba považovat rozhodnutí žalované za nepřiměřené, v rozporu s čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jakož i v rozporu s Úmluvou o právech dítěte.
6. Žalobkyně se domnívá, že doložením originálu cestovního dokladu ze dne 4. 5. 2022 došlo k odstranění vad její žádosti a je patrné, že splnila zákonné podmínky pro udělení povolení požadovaného pobytového oprávnění. Případné trvání na zamítnutí žádosti je přitom zcela zjevně nepřiměřené okolnostem případu, závažně zasáhne do soukromého života žalobkyně i celé její rodiny, navíc přepjatě formalisticky, aniž by tak žádal veřejný zájem, a konečně takové rozhodnutí není v nejlepším zájmu nezletilých dětí žalobkyně.
7. Žalobkyně odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 3 Azs 4/2020 ze dne 16. 3. 2021, který uvedl, *„že nejlepší zájem dítěte je způsobilý prolomit zásadu koncentrace správního řízení, pokud ze správního spisu vyplývá, že nic nebrání tomu, aby žádosti účastníka po odstranění vad bylo vyhověno. Nebrání-li podle tohoto soudu nic vydání nového povolení k pobytu, pak trvání na tom, aby účastník za takového stavu opustil území ČR jen proto, aby podal novou žádost, postrádá racionální opodstatnění...“* Podle žalobkyně žalovaná pochybila, když nepřihlédla k okolnostem případu a zjevnému zásahu do rodinného a soukromého života žalobkyně i její rodiny s nezletilými dětmi, a vydala rozhodnutí, jež Shodu s prvopisem potvrzuje Z. V.

není vyžadováno veřejným zájmem a rovněž nedbá nejlepších zájmů nezletilých dětí žalobkyně. V případě žalobkyně vyplývá skutečnost, že má na území vytvořeno komplexní rodinné a sociální zázemí již ze samotné elektronické evidence cizinců, již žalovaná i správní orgán I. stupně disponuje. Přesto se touto skutečností ani jeden správní orgán dostatečně nezabýval, když správní orgán I. stupně dokonce ani otázku rodiny žijící s žalobkyní na území, a to dětí v její péči, ve svém rozhodnutí nezmínil. Prvostupňové rozhodnutí považuje žalobkyně za nepřezkoumatelné, když neobsahuje nic k otázce přiměřenosti rozhodnutí. Žalobkyně dále odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2012, č. j. 7 As 142/2011-62, kde uvedený soud jasně uvádí, „že i v případě zastavení řízení o žádosti o prodloužení pobytu, jde o faktické neprodloužení platnosti jejího povolení k pobytu, což může znamenat zásah do jejího rodinného života, a tedy je potřeba posoudit, zda zastavení řízení o žádosti bylo s ohledem na okolnosti daného případu přiměřené“. Kritéria posuzování přiměřenosti stanoví § 174a zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně má za to, že v dané věci je třeba otázku přiměřenosti a souladu s čl. 8 Úmluvy o ochraně základních lidských práv a svobod posoudit, a pokud se tak napadeným rozhodnutím nestalo, je prvostupňové rozhodnutí také z tohoto důvodu nezákonné a nepřezkoumatelné, a rozhodnutí žalovaného tuto námitku neposoudilo řádně.

8. Žalobkyně rovněž citovala z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 142/2011 ze dne 12. 1. 2012, kde soud konstatoval, že neprodloužení platnosti pobytu za účelem společného soužití rodiny může znamenat zásah do soukromého života, přičemž i zde je namístě poměřovat důsledky spojené se zastavením řízení o žádosti s důvody, které k zastavení vedly. Jen bude-li zachována nezbytnost a proporcionalita, bude legitimní na cizinci žádat, aby území ČR opustil. Zejména právě možnost podat opětovně žádost o povolení k dlouhodobému pobytu na zastupitelském úřadě v zahraničí může svědčit o tom, že trvání na opuštění území ČR by mohlo podle okolností případu představovat zcela neúčelný formalismus, a tudíž nepřiměřený zásah do soukromého života cizince a postrádalo by racionální opodstatnění.
9. Žalobkyně se tedy domnívá, že zastavení jejího řízení o žádosti je s ohledem na konkrétní okolnosti případu nepřiměřené a přepjatě či neúčelně formalistické. V případě žalobkyně, která na území ČR žije ve společné domácnosti s rodinou s nezletilými dětmi, by neprodloužení jeho pobytu na území z uváděných důvodů, které se fakticky rovná ukončení jeho pobytu, bylo nutně nepřiměřeným zásahem do práva na respektování soukromého života žalobkyně. Žalobkyně navrhla, aby soud napadené rozhodnutí pro nezákonnost zrušil.
10. Žalovaná se k žalobě vyjádřila tak, že trvá na zákonnosti a správnosti napadeného rozhodnutí a odmítá námitky žalobkyně jako nedůvodné, přičemž v podrobnostech odkazuje na obsah napadeného rozhodnutí a na spisový materiál. Žaloba podle žalované nepřináší žádnou novou relevantní argumentaci, která by zpochybňovala správnost napadeného rozhodnutí. Žalovaná uvedla, že napadené rozhodnutí není nezákonné, ani věcně nesprávné, vnitřně rozporné nebo nepřezkoumatelné. V odůvodnění napadeného rozhodnutí se se všemi odvolacími námitkami řádně vypořádala a neporušila žádné z procesních práv žalobkyně; stav věci zjistila v souladu s § 3 SŘ a všechny doklady řádně posoudila.
11. Žalovaná se neztotožňuje s výkladem žalobkyně, že bylo postačující doložení prosté kopie cestovního dokladu, neboť takový výklad by (kromě samotného rozporu s jazykovým zněním zákona, srov. § 55 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb.) zcela popíral účel zakotveného požadavku. Žalovaná v této věci odkazuje na judikaturu správních soudů, kterou byla Shodu s prvopisem potvrzuje Z. V.

žalovaná v případě napadeného rozhodnutí vedena, konkrétně rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem č. j. 15 A 63/2015 – 76 ze dne 7. 6. 2017; rozsudek Krajského soudu v Praze č. j. 45 A 21/2016 – 34 ze dne 24. 1. 2018 a rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 3 Azs 4/2020 – 41 ze dne 16. 3. 2021.

12. Žalovaná uvádí, že vzhledem k tomu, že žalobkyně ve stanovené lhůtě a ani dodatečně ke dni vydání usnesení o zastavení řízení nedoložila všechny zákonem požadované náležitosti žádosti, správní orgán I. stupně nemohl předmětnou žádost z obsahového hlediska projednat, a vydat tak meritorní rozhodnutí, nýbrž musel o předmětné žádosti procesně rozhodnout. V případě žádosti žalobkyně tak došlo k procesnímu rozhodnutí, kterým je ukončeno řízení dříve, než bylo možno přistoupit k věcnému posouzení žádosti. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 7 Azs 99/2016 - 36 ze dne 29. 8. 2016: *„Zákon nedává správnímu orgánu možnost správního uvážení, zda řízení o žádosti zastavit či nikoliv. Pokud jsou splněny zákonem stanovené podmínky, je správní orgán povinen řízení o žádosti zastavit. Nejednalo se proto o přepjatě formalistický postup, jak tvrdí stěžovatel, ale o postup v souladu se zákonem.“*
13. Žalovaná je dále toho názoru, že u typu rozhodnutí, kterým je usnesení o zastavení řízení (procesní rozhodnutí) obecně nepřichází posouzení přiměřenosti jeho dopadů do soukromého a rodinného života žalobkyně v úvahu, jelikož se o věci meritorně nerozhoduje (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2015, č. j. 6 Azs 226/2015 - 27, ze dne 28. 7. 2016, č. j. 2 Azs 76/2015 - 24, ze dne 19. 1. 2017, č. j. 10 Azs 206/2016 - 48, ze dne 21. 2. 2018, č. j. 4 Azs 246/2017 - 35, ze dne 27. 2. 2019, č. j. 9 Azs 284/2017 - 27, ze dne 14. 1. 2021, č. j. 6 Azs 255/2019 - 46). Žalobkyní uváděné rozsudky v této věci je třeba vzhledem k datu jejich vydání považovat za již překonané. Dále žalovaná odkazuje na aktuální judikaturu Nejvyššího správního soudu v této oblasti – kromě rozsudku č. j. 8 Azs 314/2019 - 39 dne 7. 1. 2022 podle kterého při zastavení řízení o žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se přiměřenost dopadu usnesení (rozhodnutí) do soukromého a rodinného života žadatele podle § 174a odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., neposuzuje, na rozsudky ze dne 18. 9. 2018, č. j. 8 Azs 163/2018 - 50, ze dne 3. 5. 2017, č. j. 7 Azs 46/2017 - 28 nebo ze dne 14. 12. 2017, č. j. 9 Azs 256/2017 - 57 a též rozsudek Krajského soudu v Ostravě č. j. 22 A 32/2021 - 60 ze dne 7. 6. 2022.
14. Žalovaná považuje za podstatné uvést, že žalobkyně v rámci odvolání dále již neuvedla ani nedoložila žádné skutečnosti svědčící o nepřiměřenosti a dopadu napadeného usnesení na její děti, a nic tedy nenaznačovalo, že by se k posouzení přiměřenosti a zohlednění nejlepšího zájmu dítěte mělo přistoupit. Uvádí, že v posuzovaném případě nebyly zjištěny žádné zvláštní okolnosti, pro které by bylo namíste se přiměřeností dopadů s ohledem na nejlepší zájem dítěte zabývat, přičemž tvrzení žalobkyně jsou v této věci nanejvýš obecná a žalobkyní tvrzená újma na soukromém a rodinném životě nebyla nijak blíže doložena ani prokázána.
15. Navíc žalovaná poukazuje na skutečnost, že správní orgán I. stupně řízení zastavil usnesením ze dne 9. 3. 2022, tj. více než 3 měsíce poté, co uplynula lhůta k doložení zákonem stanovené náležitosti. Žalobkyně měla tedy reálně k dispozici dobu v délce více než 3 měsíců k odstranění vady své žádosti (tedy dostatek času), zůstala však nečinná a cestovní doklad v originálu ze dne 24. 10. 2018, doložila až 4. 5. 2022 po podání odvolání proti napadenému usnesení. Pro úplnost žalovaná dodává, že k prolomení koncentrace řízení (§ 82 odst. 4 správního řádu) s ohledem na nejlepší zájem dítěte v dané věci nemohlo dojít.

Shodu s prvopisem potvrzuje Z. V.

16. Žalovaná navrhuje, aby soud žalobu zamítl jako nedůvodnou.
17. Z obsahu správního spisu vyplývá:
18. Dne 26. 10. 2021 podala žalobkyně u správního orgánu I. stupně žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem společného soužití rodiny na území.
19. Dne 9. 11. 2021 byla žalobkyni doručena výzva správního orgánu I. stupně k odstranění vad žádosti, a to předložení *originálu* platného cestovního dokladu. K odstranění vady žádosti byla žalobkyni stanovena lhůta 15 dnů od doručení výzvy, s poučením o následcích neodstranění vad.
20. Správní orgán I. stupně rozhodnutím č. j. OAM-41072-7/DP-2021 ze dne 9. 3. 2022 podle § 66 odst. 1 písm. c) zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, správní řízení zastavil pro neodstranění vady žádosti, které brání věcnému posouzení věci správním orgánem a neumožňují v řízení pokračovat.
21. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podala žalobkyně prostřednictvím svého právního zástupce odvolání, k němuž doložila originál svého cestovního dokladu, a má za to, že tímto vadu žádosti odstranila. Uvedla, že napadené rozhodnutí považuje za nepřiměřené a v rozporu s čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, neboť na území žije se svým manželem, který zde podniká, a jejich dětmi, mají zde vytvořeno komplexní zázemí, a zastavení řízení bude znamenat přinejmenším přechodné (nikoli krátké) rozdělení rodiny se všemi negativními důsledky pro chod rodiny a zdravý vývoj dětí. Mimo to zdůraznila hledisko zájmu dítěte s odvoláním na Úmluvu o právech dítěte. Rovněž namítla, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, když se otázkou přiměřenosti rozhodnutí nezabývá.
22. Správní orgán I. stupně bez dalšího postoupil odvolání žalobkyně s podkladovými materiály žalované.
23. Následně žalovaná vydala napadené rozhodnutí. Z jeho odůvodnění vyplývají zjištění žalované, že žalobkyně pobývala naposledy na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území, jehož doba platnosti byla prodloužena od 16. 11. 2016 do 15. 11. 2021. Dne 26. 10. 2021 žalobkyně řízení podala k správnímu orgánu I. stupně žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem společného soužití rodiny na území ve smyslu § 44a zákona č. 326/1999 Sb.
24. Žalovaná konstatovala, že správní orgán I. stupně podle § 66 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb. zastavil správní řízení o žádosti žalované, neboť tato v určené lhůtě neodstranila podstatné vady žádosti, které brání pokračování v řízení, když přes výzvu neodstranila vady žádosti předložením cestovního dokladu v originále.
25. K podanému odvolání žalovaná uvedla, že žalobkyně považuje napadené usnesení nepřiměřené okolnostem případu, a dopady napadeného usnesení převažují nad veřejným zájmem na zastavení řízení o žádosti, přičemž v rámci odvolacího řízení dokládá cestovní doklad v originále.
26. Žalovaná v rozhodnutí poukázala na povinnost žalobkyně předložit k žádosti v originále platný cestovní doklad, vyplývající z § 44a odst. 3, 4, § 42b odst. 1 písm. a), § 31 odst. 1 písm. a) a § 55 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb.

Shodu s prvopisem potvrzuje Z. V.

27. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Azs 76/2015 - 24 ze dne 28. 7. 2016 žalovaná uvedla, že žalobkyně ve stanovené lhůtě a ani dodatečně ke dni vydání napadeného usnesení nedoložila všechny zákonem požadované náležitosti žádosti (zákonem vyžadovaný doklad), správní orgán I. stupně nemohl předmětnou žádost z obsahového hlediska projednat, a vydat tak meritorní rozhodnutí, nýbrž musel o předmětné žádosti procesně rozhodnout. Žalovaná připomněla, že v řízení zahajovaném na návrh, tedy i v řízení o žádosti žalobkyně, se předpokládá aktivní přístup v předkládání a navrhování podkladů, které mohou odůvodnit vyhovění žádosti. V této souvislosti odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 Azs 12/2015 - 38 ze dne 12. 3. 2015.
28. Žalovaná konstatovala, že žalobkyně v určené lhůtě ani do dne vydání napadeného usnesení neodstranila správním orgánem I. stupně vytýkané vady předmětné žádosti, protože nedoložila všechny ze zákonných náležitostí žádosti, když nepředložila cestovní doklad v originále. K odstranění vad žádosti byla přitom náležitě vyzvána a poučena o způsobu jejich odstranění a o následcích případného neodstranění těchto vad. Žalovaná rovněž v této souvislosti odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 Azs 99/2016 - 36 ze dne 29. 8. 2016, který je dle jejího názoru bez dalšího použitelný i v tomto případě a ve kterém se mimo jiné uvádí: *„Zákon nedává správnímu orgánu možnost správního uvážení, zda řízení o žádosti zastavit či nikoliv. Pokud jsou splněny zákonem stanovené podmínky, je správní orgán povinen řízení o žádosti zastavit. Nejednalo se proto o přepjatě formalistický postup, jak tvrdí stěžovatel, ale o postup v souladu se zákonem.“* Dále žalovaná citovala judikaturu, týkající se nezbytnosti požadavku předložení cestovního dokladu v originále.
29. Žalovaná je dále toho názoru, že u tohoto typu rozhodnutí (procesní rozhodnutí) obecně nepřichází posouzení přiměřenosti jeho dopadů do soukromého a rodinného života žalobkyně v úvahu, jelikož se o věci meritorně nerozhoduje (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2015, č. j. 6 Azs 226/2015 - 27, ze dne 28. 7. 2016, č. j. 2 Azs 76/2015 - 24, ze dne 19. 1. 2017, č. j. 10 Azs 206/2016 - 48, ze dne 21. 2. 2018, č. j. 4 Azs 246/2017 - 35, ze dne 27. 2. 2019, č. j. 9 Azs 284/2017 - 27, ze dne 14. 1. 2021, č. j. 6 Azs 255/2019 - 46). Žalobkyně ani před vydáním napadeného usnesení nenamítala nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života, popřípadě porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, čl. 3 Úmluvy o právech dítěte, či porušení jiných mezinárodních závazků České republiky. Správní orgán I. stupně tedy nebyl povinen zkoumat přiměřenost dopadů usnesení o zastavení řízení do soukromého a rodinného života žalobkyně (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 Azs 288/2016 - 30 ze dne 4. 1. 2017). Pokud tedy žalobkyně o své vlastní vůli a s vědomím možných důsledků případné nečinnosti, zůstala v průběhu správního řízení (i přes výzvu správního orgánu I. stupně) zcela pasivní, nelze v následném zastavení řízení shledávat nepřiměřenost tohoto rozhodnutí.
30. Žalovaná vedena rozsudkem Nejvyššího správního soudu č. j. 9 Azs 59/2022 - 41 ze dne 29. 6. 2022 dále odkazuje na aktuální judikaturu Nejvyššího správního soudu v této oblasti. Kromě rozsudku č. j. 8 Azs 314/2019 - 39 dne 7. 1. 2022, podle kterého při zastavení řízení o žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se přiměřenost dopadu usnesení (rozhodnutí) do soukromého a rodinného života žadatele podle § 174a odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., neposuzuje, uvádí i další rozsudky Nejvyššího správního soudu, které potvrzují závěr, že *„hodnocení přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žadatele není součástí naplňování procesních podmínek, ale posuzuje se až v* Shodu s prvopisem potvrzuje Z. V.

rozhodnutí o věci samé“ (rozsudky ze dne 18. 9. 2018, č. j. 8 Azs 163/2018 - 50, ze dne 3. 5. 2017, č. j. 7 Azs 46/2017 - 28 nebo ze dne 14. 12. 2017, č. j. 9 Azs 256/2017 - 57).

31. Žalovaná připustila, že v judikatuře Nejvyššího správního soudu lze najít výjimky z tohoto pravidla, a to například pokud vyplývá nepřiměřenost na první pohled či na ni mohou poukazovat zjevné okolnosti případu nebo takovou nepřiměřenost cizinec v řízení tvrdí a prokazuje (rozsudek č. j. 10 Azs 218/2021 – 44 ze dne 3. 8. 2021). Nelze však podle ní z této judikatury dovozovat bez dalšího povinnost správních orgánů zabývat se vždy přiměřeností dopadů usnesení o zastavení řízení do soukromého a rodinného života žadatele v souvislosti s nejlepším zájmem dítěte. Žalovaná má za to, že v posuzovaném případě nebyly zjištěny žádné zvláštní okolnosti, pro které by bylo namístě se přiměřeností dopadů s ohledem na nejlepší zájem dítěte zabývat. Ani sama žalobkyně potenciální dopad do soukromého a rodinného života před správním orgánem I. stupně nezmínila a neuvedla ani nedoložila žádné skutečnosti svědčící o nepřiměřenosti a dopadu napadeného usnesení na její děti. V posuzovaném případě nebyly zjištěny žádné zvláštní okolnosti, pro které by bylo namístě se přiměřeností dopadů s ohledem na nejlepší zájem dítěte zabývat, když tvrzení žalobkyně jsou v této věci nanejvýš obecná a tvrzená újma na soukromém a rodinném životě nebyla nijak blíže doložena ani prokázána. Žalovaná zdůraznila, že účastníci řízení není tímto znemožněno do budoucna na území pobývat (není jí zakazován budoucí pobyt na území), ani jí není ukládáno správní vyhoštění. Nevyhověním žádosti tak nedochází ani k porušení Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Účastnice řízení tak může požádat o nové povolení k pobytu na území.
32. Žalovaná je dále toho názoru, že cestovní doklad předložený žalobkyní po vydání napadeného usnesení je třeba vyhodnotit jako nový důkaz ve smyslu § 82 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., který žalobkyně řízení mohla uplatnit dříve, a proto k němu žalovaná nepřihlédla. Ve věci námitky, ve které žalobkyně brojí proti formalistické interpretaci koncentrace řízení dle § 82 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., a to s ohledem na procesní požadavky vyplývající z principu nejlepšího zájmu dítěte, odkazuje žalovaná na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 Azs 59/2022 – 41 ze dne 29. 6. 2022. Pro úplnost žalovaná dodává, že k prolomení koncentrace řízení s ohledem na nejlepší zájem dítěte v dané věci nemohlo dojít, a to s ohledem na skutečnosti již výše řečené. Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 9 Azs 59/2022 – 41 ze dne 29. 6. 2022 dospěl k závěru, který je zcela přílehlavý i na nyní posuzovaný případ: *„Rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 3 Azs 4/2020-41 a č. j. 10 Azs 218/2021-44 sice uvádějí, že pokud z dokumentů předložených v odvolacím řízení vyplývá, že cizinec splňuje veškeré náležitosti pro udělení pobytového oprávnění, je možné v souladu s nejlepšími zájmy dítěte koncentraci řízení prolomit, a dle rozsudku č. j. 1 Azs 268/2021-56 „zásadu koncentrace řízení stanovenou v § 82 odst. 4 správního řádu lze výjimečně prolomit, leží-li v dané situaci na jedné misce vah efektivita správního řízení chráněná uvedeným pravidlem správního řádu a na straně druhé nejlepší zájem dítěte“, ale jak již bylo uvedeno Nejvyšším správním soudem v bodě [14], v posuzovaném případě nebyly dány žádné okolnosti, které by naznačovaly, že je zájem dítěte v tomto případě ohrožen. Nebyl tedy dán důvod nepostupovat podle § 82 odst. 4 správního řádu.“*
33. Podle § 78 odst. 1 s. ř. s., *věty první*, je-li žaloba důvodná, soud zruší napadené rozhodnutí pro nezákonnost nebo pro vady řízení.

Podle § 78 odst. 4 s. ř. s., *zruší-li soud rozhodnutí, vysloví současně, že věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.*

Podle § 44a odst. 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky v rozhodném znění (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) ve spojení s § 42b odst. 1 písm. a), c) a d) a § 31 odst. 1 písm. a), d) a e) téhož zákona *k žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu vydaného za účelem společného soužití rodiny je cizinec mimo jiné povinen předložit cestovní doklad.*

Podle § 55 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *je cestovní doklad cizinec povinen předložit v originále.*

Podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu *řízení o žádosti správní orgán usnesením zastaví, jestliže žadatel v určené lhůtě neodstranil podstatné vady žádosti, které brání pokračování v řízení.*

Podle § 82 odst. 4 věty první správního řádu *k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, se přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve.*

Podle čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) *má každý právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence. Státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, ochrany pořádku a předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.*

Podle čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte *„zájem dítěte musí být předním hlediskem při jakékoli činnosti týkající se dětí, ať už uskutečňované veřejnými nebo soukromými zařízeními sociální péče, soudy, správními nebo zákonodárnými orgány.*

34. Podle § 89 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., *odvolací správní orgán přezkoumává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. K vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho správnost, se nepřihlíží; tímto ustanovením není dotčeno právo na náhradu škody způsobené nesprávným úředním postupem.*
35. Soud nesouhlasí s tím, že by napadené rozhodnutí odporovalo požadavkům na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu. Podle ustálené judikatury je rozhodnutí přezkoumatelné tehdy, je-li srozumitelné a lze-li z něj seznat, jakými úvahami se soud řídil při hodnocení skutkových i právních otázek a jak vypořádal argumenty účastníků řízení (srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94 nebo rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 – 52, a ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 – 74). Žalovaná uvedla, proč byly splněny podmínky pro zastavení řízení, proč nelze v daném případě prolomit zásadu koncentrace řízení a formuloval i svůj právní závěr o tom, že správní orgán I. stupně neměl v projednávané věci povinnost zkoumat přiměřenost dopadu usnesení o zastavení řízení do soukromého a rodinného života žalobkyně. Správnost učiněných závěrů lze přezkoumat, námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí proto není důvodná.
36. Se žalovanou lze souhlasit v tom, že judikatura Nejvyššího správního soudu se ustálila na závěru, že u tohoto typu rozhodnutí obecně nepřichází posouzení přiměřenosti jeho dopadů do soukromého a rodinného života žadatele v úvahu, jelikož správní orgán o věci

meritorně nerozhoduje. Potud jsou odkazy žalované na judikaturu uvedené v bodu 29. tohoto rozhodnutí správné.

37. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 3 Azs 4/2020-41 ze dne 16. 3. 2021 lze nicméně pro posuzovanou věc dovodit, že za situace, kdy žalobkyně spolu s odvoláním proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně předložila chybějící originál cestovního dokladu, naplnila tím všechny požadavky zákona pro náležité posouzení věci. Za těchto okolností *žalovaná byla povinna zkoumat, zda zastavení řízení o žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu bylo z hlediska nejlepšího zájmu nezletilých dětí žalobkyně přiměřené*. Je třeba připomenout, že žalobkyně přitom námitku dopadů předmětného rozhodnutí na své nezletilé děti a rodinný život v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně výslovně uvedla. Okolnost, že žalobkyně na území žije se dvěma nezletilými dětmi relativně nízkého věku, je přitom patrná již z podané žádosti, jakož i z dalšího obsahu správního spisu.
38. Pokud jde o žalovanou zmiňovanou nepřípustnost prolomení zásady koncentrace řízení, shora citovaný rozsudek též uvádí, že nejlepší zájem dítěte je způsobit prolomit zásadu koncentrace správního řízení, pokud z obsahu správního spisu je zřejmé, že nic nebrání tomu, aby cizinci bylo vydáno nové povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny po podání žádosti na zastupitelském úřadu v zemi původu. Nebrání-li nic vydání nového povolení, pak trvání na tom, aby žalobkyně za takového stavu opustila území České republiky a přerušila tak kontakt s nezletilými dětmi jen proto, aby podala novou žádost, postrádá racionální opodstatnění. V tomto směru Nejvyšší soud odkázal na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva, z níž vyplývá, že čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod musí být v případech týkajících se dětí vykládán zejména s ohledem na Úmluvu o právech dítěte a že veškerá rozhodnutí týkající se dětí tak musí v prvé řadě zohledňovat jejich nejlepší zájmy. Soud dodává, že tyto závěry jsou podporovány i rozsudkem Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 142/2011 – 62 ze dne 12. 1. 2012.
39. Ve skutkově obdobné věci též (vycházejí právě z výše citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 3 Azs 4/2020-41 ze dne 16. 3. 2021) zamítl kasační stížnost žalované Nejvyšší soud v rozsudku č. j. 10 Azs 218/2 021-44 ze dne 3. 8. 2021, na jehož odůvodnění soud plně odkazuje i v této posuzované věci. V odůvodnění tohoto rozsudku Nejvyšší správní soud též vysvětlil, proč v dané věci nelze vycházet z rozsudku ze dne 29. 8. 2016, č. j. 7 Azs 99/2016-36.
40. Pokud jde o žalovanou uváděný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 Azs 59/2022 ze dne 29. 6. 2022, v něm se jednalo o odlišný skutkový stav, než je ve zde projednávané věci.
41. Proto soud žalobu shledal důvodnou a napadené rozhodnutí žalované pro vady řízení zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 1, 4 s. ř. s.).
42. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. a přiznal úspěšné žalobkyni náhradu nákladů řízení. Náklady žalobkyně ve výši 14 466,50 Kč jsou tvořeny zaplaceným soudním poplatkem za žalobu ve výši 3 000 Kč, soudním poplatkem za návrh na přiznání odkladného účinku ve výši 1 000 Kč, dvěma odměnami zástupce žalobkyně za dva úkony právní služby (§ 11 odst. 1 písm. a), d) vyhl. č. 177/1996 Sb. – převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby) po 3 100 Kč (§ 7 bod 5., § 9 odst. 4 písm. d) vyhl. č. 177/1996 Sb.), jednou odměnou zástupce žalobkyně ve výši 1 550 Kč (§ 11 odst. 2 písm. a), odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb.) a třemi náhradami hotových výdajů zástupce žalobkyně po Shodu s prvopisem potvrzuje Z. V.

300 Kč (§ 13 odst. 1, 4 vyhl. č. 177/1996 Sb.). K nákladům řízení je dále třeba přičíst i částku 1 816,50 Kč, odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen odvést (§ 64 s. ř. s., § 137 odst. 1, 3 o. s. ř.). Náhradu nákladů řízení je žalovaná povinna zaplatit k rukám zástupce žalobkyně (§ 64 s. ř. s., § 149 odst. 1 o. s. ř.) ve lhůtě, kterou soud stanovil (§ 64 s. ř. s., § 160 odst. 1 o. s. ř.) tak, aby žalovaná byla s ohledem na svoji povahu a vnitřní uspořádání schopna splnit platební povinnost dobrovolně.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 8. listopadu 2022

JUDr. Jitka Válková v. r.
předsedkyně senátu